



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Miroslava Makajeva ve věci

žalobce: **P. Š.**
bytem X

zastoupený Mgr. Janem Špačkem, advokátem
sídlem Dobrovského 13, 170 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 18. 8. 2022, č. j. 105175/2022/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Soud v tomto rozsudku na základě žaloby dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) řeší, zda byl žalobce oprávněn podat odvolání proti sdělení vydanému dle § 82 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen

„stavební zákon“), jímž stavební úřad schválil dělení pozemku v sousedství nemovitostí žalobce. Soud se zabývá především tím, zdali je odvolání proti takovému sdělení přípustné a zda byl žalobce účastníkem územního řízení o dělení pozemku.

Průběh správního řízení

2. Město Jesenice (dále jen „město“) požádalo dne 28. 4. 2022 Městský úřad Jesenice (dále jen „stavební úřad“) o vydání souhlasu s dělením pozemku parc. č. XA, v katastrálním území Jesenice u Rakovníka (shodně jako všechny níže uváděné pozemky), a to na pozemky parc. č. XA a XB.
3. Téhož dne stavební úřad vydal sdělení, č. j. X, jímž podle § 82 odst. 3 stavebního zákona městu sdělil, že pro dělení pozemku parc. č. XA na pozemky parc. č. XA a XB z důvodu užití oddělovaného pozemku parc. č. XB pro umístění komunikace není třeba stanovit podmínky a že navrhovaný záměr schvaluje (dále jen „sdělení“). Uvedl, že sdělení je vydáno místo rozhodnutí o dělení pozemků, protože podmínky pro dělení jsou dány územním plánem, závazným stanoviskem Městského úřadu Rakovník jako orgánu územního plánování ze dne 11. 10. 2021, č. j. MURA/47722/2021, a rozhodnutím Městského úřadu Rakovník jako orgánu ochrany zemědělského půdního fondu ze dne 12. 4. 2022, č. j. MURA/19060/2022-42. Dělení má být provedeno dle blíže specifikovaného geometrického plánu.
4. Proti sdělení podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že vlastní bezprostředně sousedící pozemek parc. č. XC, jehož součástí je rodinný dům. Namítl, že stavebním úřadem byl v důsledku vydání sdělení namísto územního rozhodnutí vyloučen jako účastník řízení z rozhodování, čímž došlo k zásahu do jeho práv. V důsledku nezákonného jednání stavebního úřadu vzniká žalobci škoda na majetku, neboť z černé stavby komunikace dochází k zaplavování sklepa dešťovou vodou (celkem již třikrát). Doposud se voda mohla na zemědělské půdě volně zasakovat. Nemovitosti žalobce jsou tak tímto postupem bezprostředně dotčeny a poškozovány. Vydané sdělení považuje žalobce z materiálního hlediska za rozhodnutí. V další části odvolání žalobce namítal vady, pro které považuje napadené sdělení za nezákonné (lze shrnout, že z důvodu nesplnění podmínek pro jeho vydání). Stavební úřad měl svým nezákonným postupem dosáhnout jednak rozdělení pozemku a jednak změny způsobu jeho využití ze zemědělského na pozemek místní komunikace (zápis č. j. Z/1417/2022- 2012 u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Rakovník). Tím se stavební úřad pokusil dodatečně legalizovat protiprávní stav. Na oddělovaném pozemku je totiž již po dobu 2 let zbudována nezákonná stavba vozovky (komunikace).
5. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný žalobcovo odvolání zamítl jako nepřipustné. Konstatoval, že žalobce nebyl účastníkem řízení podle § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ani podle § 85 stavebního zákona. V dané věci stavební úřad nevydal rozhodnutí ani usnesení, proti kterým je odvolání přípustné, ale pouze sdělení. V jeho poučení je uvedeno, že není správním rozhodnutím a že proti němu nelze podat opravný prostředek. Dělením pozemku nemůže být nijak dotčeno žalobcovo vlastnické právo, a proto žalobce nemá postavení účastníka řízení a není oprávněn odvolání podat. Dále žalovaný uvedl, že odvolání směřuje pouze proti vlastní stavbě komunikace na pozemku parc. č. XB. Námitky se tak netýkají předmětu vydaného souhlasu, kterým je dělení pozemku, na němž je komunikace

umístěna. Žalobce může své námitky proti stavbě komunikace uplatnit u příslušného silničního správního úřadu, případně u soudu.

Obsah podání účastníků

6. Žalobce v žalobě (v zásadě shodně jako v odvolání) namítá, že postupem stavebního úřadu byl vyloučen z územního řízení jako účastník, přestože je sdělením zasahováno do jeho vlastnického práva k sousední nemovitosti, neboť v jeho důsledku došlo ke změně kultury pozemku. K přiznání účastnictví přitom postačuje pouhé potenciální dotčení na právech. K žádnému dokazování, zda je žalobce účastníkem, nedošlo. Napadené rozhodnutí se k otázce účastnictví věcně nevyjadřuje. Žalobce nesouhlasí, že by se odvolací námitky netýkaly předmětu sdělení. V odvolání vysvětlil, proč sdělení nemělo být vydáno a jak se dotýká jeho práv. Žalovaný pochybil, pokud postup stavebního úřadu posvětil. Neodůvodnil, proč bylo možné využít zjednodušeného postupu namísto územního rozhodnutí. Žalovaný se s námitkami nevypořádal.
7. Dále žalobce namítá, že pro vydání sdělení nebyly splněny podmínky dle § 82 stavebního zákona. Regulační plán není pro dané území zpracován a postupovat pouze s odkazem na územní plán nelze. Dle něj je navíc jako podmínka výstavby stanovena územní studie, která nebyla zpracována. Ani ostatní podklady vyjmenované ve sdělení nebyly dostatečné.
8. Závěrem žalobce opětovně poukazuje na nezákonný postup stavebního úřadu a vznik majetkové újmy.
9. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Sdělení bylo vydáno, neboť stavební úřad posoudil dělení pozemku jako jednoduché, bez nutnosti stanovovat podmínky pro dělení. Jeho vydáním nebyl žalobce dotčen na právech. Odvolací námitky se netýkaly předmětu řízení (dělení pozemku, na němž je již komunikace umístěna), ale škod na žalobcově majetku v důsledku zaplavování sklepa dešťovou vodou. Žalovanému není známo, jak by dělením pozemku ve vlastnictví jiného subjektu mohlo dojít k omezení vlastnických práv žalobce. Žalobce svá práva musí uplatnit u silničního správního úřadu, případně u příslušného soudu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti odvolacímu rozhodnutí a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlídnout i bez námitek, neshledal.
12. O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť s takovým postupem účastníci implicitně souhlasili v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Dokazování nebylo třeba provádět, neboť si soud vystačil s obsahem správního spisu, z něhož vychází [rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117].

Posouzení žalobních bodů

13. Vzhledem k uplatněným žalobním bodům považuje soud za nutné na úvod vymezit rozsah soudního přezkumu v nyní projednávané věci.

14. NSS setrvale judikuje, že v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného je tedy správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřipustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (viz např. rozsudky NSS ze dne 13. 5. 2011, č. j. 5 As 18/2011-81, ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011-93, ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 As 345/2017-20, ze dne 22. 7. 2020, č. j. 2 As 267/2019-81, a ze dne 12. 5. 2021, č. j. 3 As 294/2019-42).
15. V návaznosti na výše uvedené je soud oprávněn zkoumat pouze to, zdali bylo odvolání žalobce vskutku nepřipustné či nikoli. Soud se proto může zabývat jen důvody, které žalovaný uvedl na podporu svého závěru, že žalobce nebyl osobou oprávněnou k podání odvolání a že proti sdělení nebylo odvolání ani přípustné. K řešení jiných otázek není soud v tomto řízení povolán. Z toho důvodu se soud nezabýval žalobními námitkami, dle kterých nebyly splněny podmínky pro vydání sdělení podle § 82 odst. 3 stavebního zákona. Jimi se pro svůj právní názor nezabýval ani žalovaný, což samo o sobě vylučuje soudní přezkum. Nicméně pokud by soud dospěl k závěru, že žalobcovo odvolání nepřipustné nebylo, pak by žalovaný pochybil, neboť by se odvoláním musel zabývat z věcného hlediska. Jak ale bude vysvětleno níže, v nyní posuzované věci k takovému pochybení nedošlo.
16. Soud vyšel z této právní úpravy:
17. Podle § 77 písm. d) stavebního zákona je územním rozhodnutím i rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků.
18. Dle § 82 odst. 3 stavebního zákona se však rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků nevyžaduje, „*pokud podmínky pro dělení nebo scelení pozemků jsou dány regulačním plánem, rozhodnutím stavebního úřadu nebo rozhodnutím podle zvláštního právního předpisu³³⁾. Není-li třeba stanovit podmínky pro dělení nebo scelování pozemků, stavební úřad potvrdí tuto skutečnost sdělením, kterým současně schválí navrhovaný záměr. Sdělení nelze vydat, pokud je rozhodování v území podmíněno územní studií nebo regulačním plánem.*“
19. Podle § 84 odst. 1 stavebního zákona se územní rozhodnutí vydává na základě územního řízení nebo zjednodušeného územního řízení.
20. Účastníky územního řízení jsou podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona též „*osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.*“
21. Žalobce je přesvědčený, že stavební úřad tím, že namísto územního rozhodnutí podle § 77 písm. d) stavebního zákona vydal sdělení podle § 82 odst. 3 téhož zákona, vyloučil potenciální účastníky z územního řízení, kteří by se v opačném případě mohli bránit odvoláním proti meritornímu územnímu rozhodnutí. Tato úvaha však není správná. Sdělení podle § 82 odst. 3 stavebního zákona nemá žádný vliv na povahu vedeného řízení ani na vymezení účastníků řízení. Okruh účastníků územního řízení je shodný, ať už v řízení bylo vydáno sdělení nebo územní rozhodnutí. Tyto závěry potvrdila judikatura NSS.

22. V rozsudku ze dne 27. 5. 2015, č. j. 8 As 192/2014-68 (dále jen „rozsudek č. j. 8 As 192/2014-68“), NSS jednak vyložil, že sdělení podle § 82 odst. 3 stavebního zákona má povahu tzv. jiného úkonu podle části čtvrté správního řádu (bod 27), a dále dovodil, že jeho vydáním správní řízení zahájené podáním žádosti o dělení nebo scelení pozemků nekončí. Stavební úřad, který sdělením souhlasil se záměrem žadatele, proto musí následně vydat usnesení o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu (bod 28).
23. Z odkazovaného rozsudku č. j. 8 As 192/2014-68 proto plyne, že územní řízení, jehož předmětem je dělení nebo scelování pozemků, se zahajuje podáním žádosti. Vzhledem k jejímu obsahu a okolnostem konkrétního případu je pak správní orgán povinen stanovit okruh účastníků řízení, na nějž nemá vliv to, zda bude řízení skončeno vydáním územního rozhodnutí či usnesením o zastavení řízení, které následuje po schválení záměru sdělením podle § 82 odst. 3 stavebního zákona. Proto samotný fakt, že stavební úřad vydal sdělení, nemohl žalobce zkrátit na jeho tvrzeném právu být účastníkem územního řízení. Rozhodující naopak je to, zda žalobci takové postavení opravdu náleželo.
24. Účastenstvím v územním řízení se již zabýval Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 27. 4. 2007, č. j. 57 Ca 15/2006-38, č. 1299/2007 Sb. NSS, v němž uvedl, že „*okolnosti konkrétního případu mohou způsobit, že ačkoliv se vždy bude jednat o územní řízení, okruh účastníků řízení bude různý, a to nejen v závislosti na typu územního řízení, nýbrž i v rámci téhož druhu (např. jiný bude okruh účastníků v řízení o umístění stavby rodinného domu a jiný v řízení o umístění výrobní haly s hluchým provozem). Řečeno jinak, nikoliv každý vlastník sousedního pozemku či stavby na sousedním pozemku bude v každém územním řízení účastníkem řízení. Bude jím vždy jen ten vlastník, jehož vlastnická nebo jiná práva budou nebo mohou být rozhodnutím, k němuž územní řízení směřuje, přímo dotčena. Jestliže někdo tvrdí, že s ním má být v řízení jednáno v procesní pozici účastníka řízení, musí především právo potencionálně rozhodnutím zasažené a stavebně správními předpisy chráněné specifikovat a dále své tvrzení opřít o konkrétní skutkové důvody. Nepřiznání účastenství takové osobě předpokládá, že se jednak správní orgán bude zabývat každým dílčím důvodem, o který osoba domáhající se účastenství své tvrzení opírá, jednak že kvalifikovaným způsobem vyvrátí opodstatněnost každého důvodu, a tím správnost celého tvrzení.*“ (zvýraznění doplnil zdejší soud).
25. Žalobci lze přisvědčit v tom, že účastenství v územním řízení má být vykládáno extenzivně, resp. že takto má být vykládána možnost přímého dotčení na právech či povinnostech dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Postačí pouhá možnost přímého dotčení na právech, přičemž bude nutné s takovou fyzickou či právnickou osobou jednat jako s účastníkem územního řízení, a to do doby, kdy bude jednoznačně možné vyloučit, že práva či povinnosti takové osoby nemohou být za žádných okolností dotčena [viz rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2011, č. j. 2 As 107/2010-135 (dále jen „rozsudek č. j. 2 As 107/2010-135“), a tam citovanou judikaturu].
26. Závěry vyslovené v rozsudku č. j. 2 As 107/2010-135 však vycházejí ze specifických skutkových okolností. V tam projednávané věci měl být dělen rozlehlý pozemek obkličující ze všech stran enklávy pozemků jiného vlastníka, přičemž přístup k těmto enklávám byl i předtím právně komplikovaný. NSS v tomto rozhodnutí především vyslovil, že vlastníci sousedních pozemků, u kterých k dělení nedochází, nemají postavení žadatele, tj. primárního účastníka řízení, ale (v konkrétním případě) jen účastníků sekundárních. Tento závěr však nelze zobecňovat tak, že by jakékoliv dělení či scelování pozemku, přes který vede přístup na pozemek sousední, vždy bez dalšího zakládalo účastenství vlastníka takového sousedního pozemku.

27. Soud seznal, že žalobce v řízení před správními orgány ani v soudním řízení konkrétní možnost skutečného a přímého dotčení schválením záměru města ohledně dělení pozemku na vlastnických či jiných věcných právech k jeho nemovitostem přiléhavě netvrdil a žádá taková možnost ani nevyplývá ze správního spisu.
28. Ve shodě s žalovaným má soud totiž za to, že žalobce v žalobě shodně jako v odvolání argumentoval dotčením svého vlastnického práva nikoli samotným rozdělením pozemku ve vlastnictví města, ale skutečnostmi odlišnými od předmětu vedeného územního řízení. Právě předmět územního řízení je v projednávané věci klíčový pro určení, zdali rozhodnutím ve věci mohl být žalobce na své právní sféře dotčen. Soud však v podáních žalobce neidentifikoval jediné tvrzení, z něhož by plynulo, že právě rozdělení pozemku města, tj. změna katastrální hranice uvnitř pozemku jiného vlastníka, se žalobce negativně dotýká na vlastnickém či jiném věcném právu.
29. Žalobce v žalobě s tímto závěrem nesouhlasí a namítá, že v odvolání zevrubně popsal a doložil, proč byl souhlas s dělením vydán nedostatečnou formou a jak se dotýká jeho práv. K tomu soud poznamenává, že aby mohl žalobce brojít proti nezákonnosti napadeného úkonu, musí nejprve tvrdit, jak se daný úkon projevuje v jeho právní sféře. Přitom tuto podmínku žalobce nesplnil.
30. Z vyjádření žalobce je zjevné, že újmu spatřuje ve vadném provedení pozemní komunikace nacházející se před jeho nemovitostmi na nově vzniklém pozemku parc. č. XB, který vlastní město. Při srážkách má totiž dešťová voda stékající z této pozemní komunikace vyplavovat žalobcovu garáž. Předmětem nyní přezkoumávaného správního řízení však nebylo umístění či stavební provedení dané pozemní komunikace. Stavební úřad v řízení rozhodoval o v zásadě administrativním úkonu – rozdělení pozemku parc. č. XA, byť se tak mělo dít s ohledem na faktický stav v území. Sdělením byl tento pozemek rozdělen na dva a určena katastrální hranice mezi nimi v souladu s geometrickým plánem. Pozemní komunikace, proti níž žalobce brojí, v daném místě ale již před tím existovala, jak sám žalobce uvádí. Na její faktickou ani právní existenci nemělo rozdělení pozemku žádný vliv. O tom svědčí i pasport (evidence) místních komunikací města zobrazující stav k únoru roku 2013 založený ve správním spisu, který danou komunikaci eviduje jako místní komunikaci IV. třídy.
31. Ve vztahu k určení pozemku jako pozemní komunikace je stěžejní zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 3 odst. 1 tohoto zákona rozhoduje o zařazení pozemní komunikace do kategorie místní komunikace a jejích tříd příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení. K zařazení pozemní komunikace do kategorie místních komunikací je proto nutné konstitutivní rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2012, č. j. 6 Ao 7/2011-74).
32. Z toho plyne, že existence místní komunikace není nijak odvislá od průběhu katastrálních hranic dotčených pozemků. Vzniká až správním rozhodnutím, které silniční správní úřad vydá na základě věcných, technických a funkčních podmínek pro zařazení do kategorie místní komunikace. Odlišné vymezení průběhu hranic pozemků města, byť jde o pozemky sousední, přes které vede místní komunikace, tedy není samo o sobě v daném případě způsobilé zasáhnout do práv žalobce k jeho pozemkům (srov. přiměřeně rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 6. 2021, č. j. 54 A 93/2019-79, bod 36). Žalobce by musel argumentovat např. tím, že v důsledku dělení pozemku by mohl být negativně dotčen přístup k jeho

nemovitostem či že se jinak dělení pozemku projeví v jeho právní sféře. To žalobce ale netvrdí. Navíc je zjevné, že dělením pozemku města se z pohledu žalobce v zásadě nic nemění. Má-li žalobce stavbu pozemní komunikace za nepovolenou („černou stavbu“), může učinit podnět k jejímu odstranění a hájit svá práva v souvislosti s řízením o odstranění stavby. Na tuto otázku však zjevně nemá vliv, zda městem vlastněná nemovitost je zaevidována jako jeden jediný pozemek, nebo jako dva pozemky samostatné.

33. Nyní posuzované územní řízení se nevedlo ani o změně druhu pozemku, v níž žalobce spatřuje dotčení na právech. Změna druhu pozemku se řeší v samostatném územním řízení, jehož účelem je vydání rozhodnutí o změně využití území podle § 80 stavebního zákona. Nikoli tedy v řízení o dělení pozemku. O odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu za účelem změny druhu oddělovaného pozemku parc. č. XB na druh pozemku ostatní plocha pak rozhodoval Městský úřad Rakovník jako orgán ochrany zemědělského půdního fondu v rozhodnutí ze dne 12. 4. 2022, č. j. MURA/19060/2022-42. Samotný zápis změny druhu pozemku byl učiněn příslušným katastrálním úřadem. Z toho je zřejmé, že o způsobu využití a o druhu pozemku parc. č. XB se rozhodovalo v řízení odlišných. Vzhledem k uplatněné argumentaci se právě v nich mohl žalobce dovolávat svých práv. Ve vztahu k samotnému dělení pozemku parc. č. XA však žalobce relevantní tvrzení nepřináší.
34. Soud proto uzavírá, že žalovaný vyhodnotil otázku účastenství žalobce v územním řízení o dělení pozemku parc. č. XA správně. Je sice pravdou, že žalovaný mohl svou úvahu vyložit přesvědčivěji. Nicméně i tak lze z napadeného rozhodnutí dovodit, že žalovaný k nemožnosti dotčení žalobce na právech dospěl vzhledem k nedostatečným tvrzením samotného žalobce v podaném odvolání. Soud se s žalovaným shoduje, že žalobce primárně brojil proti vlivům sousední pozemní komunikace, jež mu mají způsobovat škody na majetku, a nikoli proti předmětu vedeného řízení, tj. dělení pozemku. Napadené rozhodnutí proto soud nepovažuje za nepřezkoumatelné.
35. Soud nadto nemohl pominout, že žalovaný závěr o nepřípustnosti podaného odvolání ve skutečnosti opřel ještě o jeden důvod, byť to nemusí být na první pohled zcela patrné. V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyložil, že odvoláním lze napadnout toliko výrokovou část rozhodnutí či usnesení. Stavební úřad však nevydal žádné rozhodnutí ani usnesení, nýbrž sdělení, proti němuž nelze opravný prostředek podat, jak bylo uvedeno v jeho poučení. I v tomto ohledu soud dává žalovanému za pravdu.
36. Soud připomíná již výše citovaný rozsudek č. j. 8 As 192/2014-68, dle něhož se sdělení podle § 82 odst. 3 stavebního zákona řadí mezi tzv. jiné úkony podle části čtvrté správního řádu. Nejde tedy o správní rozhodnutí podle § 67 správního řádu, proti kterému by bylo přípustné odvolání podle § 81 odst. 1 správního řádu. Část čtvrtá tohoto zákona obsahuje jiné nástroje k nápravě vad úkonů vydávaných dle ní (viz § 156 a § 157 správního řádu). To znamená, že i kdyby žalobce účastníkem územního řízení byl, jeho odvolání proti sdělení by nebylo přípustné, neboť to vylučuje povaha tohoto úkonu. Žalobce ani nevznesl žádné námitky, kterými by názor žalovaného ohledně nepřípustnosti odvolání i z tohoto důvodu účinně zpochybnil. Svůj pohled na vydané sdělení jako na správní rozhodnutí blíže nezduodňuje. Již jen proto napadené rozhodnutí ob stojí.
37. Soud pro úplnost dodává, že odvoláním by se účastníci řízení mohli bránit až proti usnesení o zastavení řízení, kterým se územní řízení v těchto případech ukončuje. Ze spisu ale nevyplývá, že by stavební úřad řízení zastavil. Pokud by žalobce byl účastníkem, mohl by

se proto bránit proti nečinnosti stavebního úřadu. Jak je ale uvedeno výše, žalobce účastníkem řízení není, pročez mu nepřísluší, aby se vydání usnesení o zastavení řízení domáhal.

38. Jelikož soud dospěl k závěru, že žalobce nepředestřel dostatečná tvrzení pro založení účastnictví v územním řízení (relevantně netvrdil zásah do práv), bylo by nadbytečné, aby se soud podrobněji zabýval tím, zdali žalobce mohl brojit proti věcným důvodům vydaného sdělení, popř. zda mohl podat žalobou přímo proti tomuto sdělení bez nutnosti podat odvolání k žalovanému.
39. Nad rámec nutného posouzení soud uvádí, že případná zásahová žaloba (za předpokladu aktivní legitimace žalobce, jenž ale není dán) podaná přímo proti sdělení by v tomto případě byla zjevně opožděná, neboť žalobce se dle odvolání o vydaném sdělení dozvěděl dne 17. 6. 2022 a žalobu podal až dne 27. 10. 2022, tj. po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby (§ 84 odst. 1 s. ř. s.; srov. rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2020, č. j. 8 As 408/2018-38, bod 13). Navíc i taková žaloba by zřejmě ani nebyla přípustná (viz usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 17. 1. 2017, č. j. 65 A 81/2016-28, a rozsudek téhož soudu ze dne 30. 9. 2021, č. j. 65 A 4/2020-64).
40. Soud shrnuje, že žalovaný zamítl odvolání žalobce jako nepřípustné v souladu se zákonem. Z toho důvodu se věcně nemohl zabývat tím, zdali byly splněny podmínky pro vydání sdělení dle § 82 odst. 3 stavebního zákona namísto územního rozhodnutí. Žalobce proto žalovanému nemůže vytýkat, že se k souvisejícím odvolacím námitkám nevyjadřoval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

41. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. března 2024

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu